

WENDY
BROKERS

ALLES OF NIETS MET KERST

Met een gillette bleef Evelien de Leeuw zo stil als een stokstaartje staan, een fractie van een seconde hopen dat het voldoende was om de dreiging af te wenden. Het was alsof haar benen aan de ondergrond zaten vastgevroren en dat had niets te maken met de koudegolf die momenteel door Nederland ging. Meer dan vol afgrijzen toekijken hoe er een dier met een grijswitte en bruine vacht – o, mijn god, was dat een wolf?! – op topsnelheid en met enorme sprongen op haar afkwam, kon ze niet.

‘Bink! Bink, kom hier!’

Radeloos van paniek keek ze om zich heen in het park met een hart dat bijna uit haar borst klapte. Waar kon ze heen om zich te beschermen tegen een wolf en hoe ter wereld was dat beest erin geslaagd van de Veluwe naar Amsterdam te migreren?

Nog geen tel later deed ze een poging in een van de weinige bomen te klimmen. Dat ze daarbij haar broek voelde scheuren en haar handen tot bloedens toe openhaalde, was totaal niet van belang. Met haar armen tot het uiterste boven haar hoofd uitgestrekt zodat ze met haar handen een ruwe tak kon omklemmen, tilde ze haar benen op zover ze kon. Met haar voeten probeerde ze grip te krijgen tegen de stam en er tegenop te lopen om maar zo hoog mogelijk te

komen. In deze houding was het onmogelijk om te zien of het monsterlijke dier haar kon bereiken of dat ze buiten zijn bereik was. Er schoot een krantenkop door haar hoofd: Vermoord in het Amsterdamse Oosterpark op Tweede Kerstdag. Goeie genade, kon het nog treuriger?

Ze gilte de longen uit haar lijf toen ze van veel te dichtbij onder zich een afschuwelijk hijgend geluid hoorde en ze zette zich schrap voor een bek met tanden die haar vlees zouden openscheuren.

'Verdomme, Bink! Hierkomen. Nu!'

De dreunende voetstappen van iemand die aan kwam rennen drongen tot haar door.

'Jezus, dame, sorry hoor! Mijn hond doet niks.' Opnieuw gehijg onder haar, nu van een man. Er klonk een klikkend geluid van een riem die aan een halsband werd vastgemaakt.

Hond. Ze was in een boom geklommen voor een hond. Geen wolf. Een hond. Haa. Oo. En. Dee. Hond. Haar nieuwste broek was gescheurd en haar handen die ze hard nodig had voor haar werk waren ontveld. Dan had ze het nog niet eens over haar waardigheid gehad. En dat allemaal voor een hond?

'Gaaf het?'

Evelien maakte de fout om over haar schouder te kijken en zag in een flits het profiel van een man met donker haar. Of was het een muts? Het volgende moment slaakte ze een nieuwe gil, maar die kon niets veranderen aan het feit dat haar voeten wegslipten en haar gewicht domweg te zwaar was voor haar armen. Dankzij haar grondige afkeer van de sportschool en haar snackgewoontes tijdens het bingewatchen. Al had ze daar een verdomd goede reden voor. Voor het netflixen dan. Dat snaaien was een ander verhaal.

Met een smak kwam ze ruggelings op de grond terecht. 'Au!'

De sterretjes die ze letterlijk zag hadden niets met de kerst te maken. Niet alleen haar hoofd was in aanraking gekomen met de door en door bevroren ondergrond, ook haar achterste – die eigenlijk de grootste klap had opgevangen – had dat gedaan. Al was dat helaas toch een minder bruikbare airbag dan ze tot op heden had gedacht. Ze wist niet eens of ze nog een kont had of dat deze eraf was gevallen. Jemig, ze kon zich niet meer bewegen van de pijn en hapte naar

lucht. Iets warm en nat werd over haar gezicht gehaald en het duurde ongeveer anderhalve tel voor ze beseftte dat de wolf – of hond – aan haar wang en neus stond te likken. Snakkend naar adem probeerde ze haar hoofd weg te draaien en tegelijk een arm te heffen om het dier weg te duwen. Er schoot een pijnscheut door haar rug die haar een nieuwe kreet van pijn ontlokte.

‘Bink, hou eens op.’

De tong verdween uit haar gezicht, al was dat maar een kleine verbetering. Het gesnuffel en gehijg bleef veel te dichtbij. En er kwam een meur uit dat beest zijn bek, dat was niet gezond. Alsof hij voor zijn plezier in een rottende afvalberg had gewroet.

‘Dame, kijk me aan en zeg me hoeveel vingers ik opsteek.’

Gebiedende wijs.

Wat een verrassing.

Mannen. Het bleven alfa’s.

Knipperend opende ze haar ogen. De sterretjes waren verdwenen. Ze zag de grijze lucht boven zich en de kale takken van de boom. En het gezicht van een man. Een redelijk jonge. Haar leeftijd of zo. Licht getint. Donkerbruine ogen die bijna zwart leken en haar dat werkelijk zwart was. Het had een beetje slag, krulde in zijn nek en hij droeg het rommelig over zijn oren.

‘Hoeveel vingers?’

Haar focus verschoof naar zijn hand waarmee hij heen en weer zwaaide voor haar gezichtsveld. ‘Twee halve.’

‘Hm?’ Hij hield zijn hoofd een beetje schuin.

‘Twee halve,’ zei ze wat luider.

De frons tussen zijn wenkbrauwen verscheen net iets eerder dan de verbijsterde blik in zijn ogen. Hij draaide zijn hand om en keek zelf naar zijn handschoen zonder vingertoppen. Bedelaarshandschoenen, zou haar oma ze noemen. Daarna schonk hij haar een grijns. Eentje die zijn hele gezicht oplichtte. ‘Ik reken het goed.’ Zijn hand zakte en zijn grijns verdween. ‘Waar heb je pijn?’

De hond snuffelde naast haar oor, maar ze maakte niet opnieuw de fout hem weg te duwen. Ze wilde niet eens haar hoofd omdraaien om naar het dier te kijken. 'In mijn rug.' Het leek haar iets te vroeg na hun kennismaking om al over haar deels gevoelloze en deels beurse kont te beginnen. 'In. Mijn. Rug,' zei ze harder omdat hij haar weer zo niet begrijpend aankeek. Jemig, was hij doof of zo of gewoon traag van begrip?

'Denk je dat je overeind kunt komen met een beetje hulp van mij?' Hij zat nog steeds afwachtend op zijn hurken naast haar en stak zijn hand opnieuw uit, alleen nu zo te zien met de bedoeling om die van haar te schudden. 'Ik ben trouwens Ezra Mijns.'

'Evelien... de Leeuw.' Met haar kiezen op elkaar en de nodige voorzichtigheid tilde ze haar rechterarm op. De pijnscheuten bleven godzijdank uit. Haar handschoenloze hand werd in die van hem genomen. 'Niet schudden, alsjeblieft!'

'Doe ik ook niet.' Hij hield haar hand voorzichtig in de zijne en gaf er alleen een kneepje in. Zijn andere hand legde hij om haar elleboog. Het tintelde. Vast door de klap. 'Zullen we maar eens kijken of je eerst kunt gaan zitten?'

Zitten? Overschatte hij haar situatie nu niet?

'Of moet ik een ambulance bellen?'

O god, alsjeblieft niet.

Ze schudde haar hoofd. Daarbij voelde ze wel haar rug, maar ze kromp niet meer ineen van de pijn. Dat was een verbetering, toch?

Met hulp van Ezra slaagde ze erin overeind te komen tot ze zat. Sissend hield ze haar adem in toen haar achterste de volle lading te verduren kreeg omdat ze vrijwel haar hele gewicht erop parkeerde. Morgen was niet alleen haar hele achterkant blauw, waarschijnlijk was ze dan ook zo stijf als een plank. Haar hoofd bonkte, maar dat kon ook komen door de lichte kater die ze had overgehouden aan het vieren van Eerste Kerstdag op een iets te alcoholische toer. Ze was al begonnen met drinken tijdens de brunch bij haar beste vriendin en zoontje thuis. En daarna had ze die avond bij haar burens aan het kerstdiner gezeten. Daar had ze alles met een acceptabel alcoholpromillage aangegrepen om maar niet te denken aan de troosteloze eenzaamheid van de zesentwintigste december die zich voor haar uitstreckte. Enig kind zijn was niet leuk als je vier maanden geleden, net voor je samen met je vriend op vakantie zou gaan, was gedumpte na een

relatie van drie jaar. En al helemaal niet als je ouders uiteraard net dit jaar hadden bedacht om met de feestdagen geëmigreerde familie op te zoeken. Ze had best meegewild, maar ja, haar eigen bedrijf was slechts drie aaneengesloten dagen dicht met kerst. Niet echt tijd genoeg om een retourtje naar het noordelijke Jokkmokk in Zweeds Lapland te boeken. En de eerlijkheid gebod haar te zeggen dat je het afgelegen stadje vlakbij de poolcirkel niet bepaald bruisend kon noemen of dat het dé plek was om leuke Vikingen te ontmoeten. Of had je die gasten alleen in Noorwegen?

Hoe dan ook, haar ouders zaten op dit moment samen met haar oom en tante in diens stuga volledig ingesneeuwd naar elkaar te koekeloeren en het zag er niet naar uit dat daar de komende dagen snel verandering in kwam. Spelletjes bij de haard, lezen en kaarten met een paar ruime vijftig plussers was niet wat Evelien als vierentwintigjarige voor zichzelf in gedachten had deze feestdagen. De foto's die ze kreeg van metershoge sneeuw en elanden die door het raam naar binnen keken waren prachtig, maar dan was het toch beter om alleen in het natte en niet door sneeuw lamgelegde Nederland te zijn. Toegegeven: op Tweede Kerstdag alleen door een Amsterdams park sjokken leek dat niet direct, maar anders had ze haar vriendin en zakenpartner ook nog eens op moeten laten draaien voor alle diensten terwijl zij zelf nog een verplicht rondje Uno in Jokkmokk zat te doen met haar tante en een beker warme chocolademelk voor haar neus. Haar vriendin Bibi was morgen niet alleen jarig, ze was ook moeder van een vakantiehebbende kleuter. Nu wilde zijn oma en oom met alle liefde op het mannetje passen, maar ook daaraan zaten grenzen.

'Gaat het?'

Voor ze kon antwoorden had ze al een mond vol tong van de wolfshond te pakken. De natte warme en vooral vlezige lap trok een spoor van haar kin tot tussen haar wenkbrauwen en weer terug. Gatver. Het kwijl op haar huid voelde gelijk koud aan door de buitentemperatuur.

'Bink... viezerd!' Ook al werd de hond weggetrokken, ze hoorde de lach in de stem van de eigenaar. 'Sorry hoor, hij is wat enthousiast. Nou, kom op met jou.' Ezra ging staan en sjarde aan haar arm en ondersteunde haar bij haar middel.

Alles deed Evelien zo'n pijn toen ze eindelijk stond – na een weinig charmante actie om haar in verticale positie te krijgen – dat het haar duizelde en ze hem

moest vastgrijpen om niet onderuit te gaan. En nu voelde ze ook pas hoe haar ontvelde handen eraan toe waren. Ze slaakte dan ook een onduidelijke kreet.

'Ho!' Hij hield haar staande met zijn armen om haar middel en boog zijn hoofd een beetje. Nu zag ze zijn donkerbruine ogen van wel heel dichtbij en hij keek haar behalve onderzoekend ook ongerust aan. 'Het gaat echt niet goed, hè?'

Onder normale omstandigheden was ze altijd de eerste om geen drukte te maken over iets waar amper drukte over gemaakt hoefde te worden. Ze was nogal het type van aanpakken en niet zeuren en hield er al helemaal niet van als ze volop in de aandacht stond. Maar alles deed haar zeer, ze was echt licht in haar hoofd en het liefst zou ze op de modderige en koude ondergrond willen gaan zitten. Of als ze heel eerlijk was; liggen.

'Nee,' zei ze zacht.

'Nee?' Hij tilde haar kin wat verder op.

Ze schudde haar hoofd en durfde hem absoluut niet los te laten. Wel merkte ze dat hij zijn telefoon uit zijn jaszak haalde en erop keek. 'Geen ziekenhuis,' zei ze gauw.

Ezra reageerde niet en ontgrendelde zijn telefoon.

'Geen ziekenhuis.' Ze zei het nu een beetje harder. Ze zag dat zijn duim contact maakte met het telefoonicoontje.

'Wat?' Met één oog samengeknepen keek hij weer op en hield zijn mobiel vlakbij zijn gezicht.

'Ik wil niet naar het ziekenhuis,' herhaalde ze nog maar een keer.

'Daar breng ik je ook niet heen.' Hij richtte zijn ogen op zijn scherm en het gezicht van een man van middelbare leeftijd kwam in beeld. 'Hé pap, kun je de auto pakken en naar het Oosterpark komen? Aan de kant van de halte Linnaeusstraat. Bink heeft een jonge vrouw een boom ingejaagd en ze is nogal ongelukkig gevallen.'

'O, alsjeblieft, je vader hoeft niet...' Eveliens stem stierf weg, want Ezra negeerde haar compleet. Hij had alleen maar oog voor zijn vader op zijn telefoonscherm. Haar benen begonnen te trillen en ze was bang dat ze ter plekke flauw ging vallen. De hond draaide inmiddels piepend rondjes om hun benen heen en

probeerde steeds maar weer zijn kop tussen hen in te krijgen. Het dier was sterk en haar benen lieten het hoe langer hoe meer afweten. Als de hond in zijn opzet slaagde, dan hing ze zo met haar volle gewicht aan zijn baasje.

Ezra schoof zijn telefoon weer in zijn jaszak. 'Mijn vader is hier binnen tien minuten. Ik ga je optillen en naar dat bankje daar verderop dragen.'

Ze wilde dat ze hem kon zeggen dat hij gek was, ze geen hulp nodig had en al helemaal niet gedragen wilde worden, maar ze ging echt bijna van haar stokje. Met geen mogelijkheid kon ze van hier terug naar huis komen zonder hulp. En dus liet ze het maar over zich heenkomen en uitte geen protest meer toen hij voorzichtig een arm om haar rug sloeg, een beetje door zijn knieën ging en zijn andere arm onder haar benen doorschoof. Het kon hem onmogelijk géén moeite kosten om haar minstens zeventig kilo op te tillen, maar hij klaagde niet en zij had de puf niet om te klagen.

Ezra zette haar voorzichtig op het gemeentebankje neer en hurkte voor haar neer. De hond wurmde zijn kop tussen hen in en legde die op Eveliens knie. Met een paar trouwe ogen keek hij naar haar op, bijna alsof hij zich wilde verontschuldigen voor wat er was gebeurd.

'Ik schrok van hem.' Haar stem klonk uitgeput en dat was ze ineens ook. Het bankje was hard en het zat ongemakkelijk. De leuning stond te ver naar achteren om tegenaan te leunen, want dan overstreekte ze haar rug. Nu zakte diezelfde rug zonder steuntje door met hangende schouders en dat was echt killing. Het leek haar de hemel op aarde als ze languit kon liggen op een goed matras met een zacht dekbed en als ze een paar pijnstillers tot haar beschikking had. 'Van je hond, bedoel ik. Ik dacht dat het een wolf was.' Ze liet toe dat het dier aan haar broek likte. Die was toch al afgeschreven.

Ezra keek haar strak en met een frons aan, zonder lachje. Alsof het hem moeite kostte te begrijpen wat ze zei. Was hij zo'n hondeneigenaar die niets negatiefs over zijn huisdier wilde horen? 'Bink is een Saarlooswolfhond. Dat is een kruising tussen een Duitse herder en een wolf. Hij is ontzettend lief en loyaal, maar ook nog wat onvolwassen en enthousiast. Geen wonder, want hij is pas elf maanden en dus nog een pup. Het is geen hond voor beginners, maar we hadden er thuis vroeger één toen ik kind was en voor mij was de keus voor dit ras daardoor snel gemaakt.' Hij aaide zijn hond en liet hem aan zijn vingers likken. 'Maar ik snap je

reactie. Zijn riem zat om zijn poten heen en die had ik even losgemaakt om weer goed te doen. Precies op dat moment ging hij ervandoor. Dat gebeurt me dus geen tweede keer, maar daar heb jij op dit moment weinig aan. Het spijt me echt.'

Het viel haar nu pas echt goed op hoe mooi zijn ogen waren, met lange zwarte wimpers. Jesper, haar ex, had altijd smalend gedaan over 'die zwarten' en gooide iedereen die maar iets van buitenlandse roots had, hoe ver dat ook terugging in een generatie, op één hoop. Nu ze terugkeek op haar relatie begreep ze er helemaal niets van hoe ze zo lang blind was geweest voor Jespers fouten. Nee, ze deelde zijn mening niet – dat had ze nooit gedaan ook – maar het was niet makkelijk geweest om tegen hem in te gaan. In eerste instantie omdat ze verblind geweest was door haar verliefdheid en later omdat hij er de man niet naar was om kritiek te dulden. Eerlijk gezegd had ze behoorlijk onder de plak gezeten bij hem en zich altijd minderwaardig gevoeld. Dat was ook te danken aan de neerbuigendheid waarmee Jesper haar door de jaren heen meer en meer was gaan behandelen. Het was Bibi geweest die haar had laten inzien dat ze van zich af moest bijten, hoe moeilijk en heftig de breuk daarna ook was geweest. Evelien had er zelfs weken verdriet van gehad. Jesper had het feit dat ze steeds vaker een weerwoord had gegeven namelijk niet geaccepteerd en had een eind aan hun relatie gemaakt. Na de ontsteltenis en de pijn had ze zich gerealiseerd dat ze een stuk beter af was zonder hem. Het viel alleen niet mee om weer single te zijn na drie jaar onderdeel te zijn geweest van een stel.

Ezra bestudeerde haar net zoals zij hem bestudeerde. Om zijn mond lag een vage glimlach. Zijn handen op haar bovenbenen waren warm en zonden allerlei rillingen door haar heen die niets te maken hadden met het koude weer. Ze was zich er ineens hyperbewust van dat deze man leuk was, dat zij hem leuk vond, en dat gevoel had ze lang niet meer gehad. En toen zijn duimen haar traag maar duidelijk net boven haar knieën streelden, ontstond er een vonkje omdat het zomaar kon dat hij ook een klik tussen hen voelde.

Het trillen van zijn telefoon doorbrak het moment. Hij wisselde een paar woorden met zijn vader en tilde haar daarna van het bankje om naar de afgesproken plek te lopen. Hoewel ze zich bezwaard voelde dat ze te zwaar was, probeerde ze dat maar van zich af te zetten en ondanks de pijn het moment in haar herinnering op te slaan. De ruwe stof van zijn donkergrijze winterjas schuurde licht langs haar wang en hij straalde warmte, veiligheid en kracht uit.

Het was bijzonder om te ervaren hoe een volslagen vreemde al zo snel een gevoel van geborgenheid en vertrouwen kon oproepen.

Er stond een blauwe auto half op de stoep met de alarmlichten aan. Een grote man, iets donkerder qua huidskleur dan Ezra maar met zo veel gelijkenis dat het wel familie van hem móést zijn, opende een achterportier. Zodra ze op de achterbank zat, geholpen door beide mannen, keek de oudere man haar aan. 'Ik ben Errol Mijns, de vader van Ezra. Mag ik naar je verwondingen kijken? Ik ben huisarts.'

Evelien knikte en liet hem haar handen zien, die hij zo draaide dat hij haar handpalmen kon bekijken.

'Ik zal ze zo bij ons thuis schoonmaken. Ik begreep van mijn zoon dat je hard op je rug terecht bent gekomen. Je hebt, behalve pijn, geen uitvalsverschijnselen of tintelingen in je ledematen? Geen scheuten die bijvoorbeeld naar je benen trekken?'

Ze schudde haar hoofd. 'Ik heb hoofdpijn, maar dat had ik al. Ik zie ook geen sterretjes meer, maar ik heb denk ik wel een bult op mijn achterhoofd.'

'Misselijk?'

'Nee. Niet geweest ook.'

'Last van je nek?'

'Nee.'

Nu knikte Ezra's vader. 'We zijn binnen een paar minuten thuis en dan zal ik je verder nakijken.'

Het was een bizarre ervaring om binnen te komen in een onbekend huis bij onbekende mensen en om plaats te nemen op een bed dat niet het jouwe was. Ongemakkelijk beschreef de situatie niet eens. Ezra's moeder was in de keuken het kerstdiner aan het voorbereiden en begroette Evelien hartelijk. Alsof het de normaalste zaak was dat haar zoon een wildvreemde mee naar zijn ouderlijk huis nam met kerst en diegene ook nog eens naar binnen droeg. Dat hij riep: 'Mam, dit is Evelien. Evelien, dit is mijn moeder Ruth' en Evelien vervolgens in de slaapkamer van zijn ouders op bed deponeerde.

Ezra knipoogde nadat hij haar had neergelegd. 'Ik laat je aan de goede zorgen van mijn vader over, oké?' Daarna liep hij de slaapkamer uit, op de voet gevolgd door Bink.

Ook al kende ze hem amper, het idee dat hij wegging en haar alleen liet met zijn vader – huisarts of niet – zorgde ineens voor een opwelling van paniek. 'Ezra!' riep ze hem na, maar hij draaide zich niet om. 'Ezra!'

Bink bleef wel staan. De hond keek van zijn baasje naar Evelien en weer terug en jankte zacht omdat Ezra geen sjoege gaf en uit het zicht verdween. Daarna hief het dier zijn kop om naar Ezra's vader te kijken die de slaapkamer binnenkwam.

Ze probeerde overeind te komen, maar dat viel nog niet mee. Het was niet haar bedoeling deze huisarts voor het hoofd te stoten en het klonk te belachelijk voor woorden, maar ze wilde dat Ezra in de buurt bleef. Over het waarom ze dat wilde maakte ze zich later wel druk. 'Uw zoon...' begon ze.

Errol Mijnsals kwam op de rand van het bed zitten en legde wat verband, steriele gazen en ontsmettingsmiddel naast zich neer. 'Hij is naar de keuken, waarschijnlijk om zijn moeder te helpen met het eten.'

'O, maar ik...' Ze zweeg, te verward wat ze van de hele situatie moest denken en evenmin niet zeker van wat ze moest zeggen. 'Ik riep hem nog. Kan hij niet tegen bloed?'

'Jawel hoor.'

'Waarom reageerde hij dan niet?' hield ze vol.

Ezra's vader keek haar aan over het halve brilletje dat hij had opgezet. 'Ik wil je eerst even onderzoeken, oké? Ik zal je zo antwoord geven.' Zijn handen gingen al naar haar achterhoofd waar hij drukte en voelde. Zodra zijn vingers op de bult drukten, siste ze van de pijn. Hij draaide haar hoofd opzij en keek onder haar haren. Van daaruit zakten haar handen af naar haar nek en schouders. Hij scheen ook met een fel lampje in haar ogen en deed een paar testjes waarbij ze zijn vinger moest volgen. 'Ik begrijp hieruit dat mijn zoon het je niet heeft verteld,' zei hij uiteindelijk.

Dat onverwachte antwoord hielp niet mee haar verwardheid te verminderen en blijkbaar was dat aan haar gezicht te zien. 'Dat hij me wát niet heeft verteld?' Wat bedoelde deze man daarmee?

De huisarts keek haar aan met een peinzende blik die haar op de een of andere manier niet echt geruststelde. Zonder verder iets te zeggen stond hij op en liep ook de slaapkamer uit.

Evelien liet zich achterover tegen het hoofdkussen zakken en slaakte een diepe zucht. Ze wist niet wat ze van het laatste uur van haar leven moest denken en trouwens; van denken kreeg ze nog meer hoofdpijn. Ze keek naar Bink, die op de grond tussen het bed en de slaapkamerdeur was gaan liggen, met zijn staart op de grond klopte en naar haar lag te kijken met zijn kop over een van zijn poten. Nu ze een beetje aan hem gewend was, schaamde ze zich voor haar reactie in het park. De hond zag er misschien wel als een wolf uit, maar dan niet als de valse Roodkapje-variant met zijn grote tanden. En ze had inmiddels ervaren dat Bink misschien wat lomp door zijn enthousiasme en jonge leeftijd was, maar dat hij ook een goed en lief karakter leek te hebben.

Voetstappen in de gang naar de slaapkamer kondigden of vader of zoon aan. Ze nam tenminste aan dat Ezra's moeder niet zo'n zwaar loopje had. Ezra verscheen in de deuropening. Hij had inmiddels zijn jas uit en bleef met zijn handen in zijn broekzakken bij het bed staan. Voor het eerst sinds hun ontmoeting leek hij ongemakkelijk in haar bijzijn. Wat had zijn vader gezegd of gedaan om daarvoor te zorgen?

Hij deed zijn mond open en sloot hem weer.

'Ezra...'

Zijn hand ging omhoog om haar het spreken te beletten. 'Ik wil je wat uitleggen en ik hoop dat je me mijn verhaal laat doen zonder onderbreking.'

Ze snapte er weinig van, maar ze knikte.

Hij ademde diep in en uit, met nog steeds zijn handen in zijn zakken. Had hij die nou tot vuisten gebald?

'Iets meer dan een jaar geleden zag mijn leven er totaal anders uit. Ik had een vaste relatie en zou gaan samenwonen, ik had een uitdagende baan met leuke collega's, massa's vrienden en ik ging elk weekend wel uit of ik had een feestje met mijn vriendin en of anderen. Toen werd ik van het een op het andere moment ziek. Niet een beetje hangerig of grieperig, maar echt zo beroerd dat ik

amper wist wat onder, boven, links of rechts was. Ik kon alleen nog maar op bed liggen en in een paar uur tijd verslechterde ik dusdanig dat ik op de IC belandde.' Hij grimaste. 'Hersenvliesontsteking. Mijn geheugen laat me in de steek vanaf het moment dat mijn ouders, die bij familie in Brabant waren, in het ziekenhuis aankwamen. Alsof ik, toen ik mijn vader zag, mocht toegeven dat het echt niet meer ging. Alsof ik mijn pantser mocht laten vallen.' Hij schraapte zijn keel. 'Het is kantje boord geweest. Toen ik bijkwam...' Een nieuwe schraap, '... was ik nagenoeg doof.' Zijn hand ging naar zijn rechteroor en streek daar zijn haar naar achteren. Daarmee onthulde hij een ronde schijf – ter grootte van een twee euromuntstuk – die schuin boven zijn oor op zijn haar was geplaatst en verbonden was met een gehoorapparaat. 'Dit heet een cochleair implantaat en het is een elektronisch hoorapparaat met een uitwendig en een inwendig deel. Ik hoor anders dan ik voorheen hoorde – alles klinkt gedempt en ongefilterd – en ik heb er ontzettend aan moeten wennen. Je gaat sowieso de eerste maanden na de operatie waarbij het implantaat wordt geplaatst een revalidatietraject in en geloof me, dat heb je hard nodig. Mijn linkeroor kwam niet voor een CI in aanmerking. Aan die kant was het slakkenhuis al verbeend en viel er niets meer te redden.' Hij liet zijn hand zakken waardoor zijn haar weer over het apparaat viel en het grotendeels verborg. 'Mijn vriendin wilde geen vriend met een beperking en maakte het uit op de dag dat ik uit het ziekenhuis werd ontslagen.' Hij klemde zijn kaken voor een kort moment op elkaar, een teken hoe dat hem had gekwetst. 'Ik kon mijn werk op kantoor met veel pratende mensen om me heen niet meer uitvoeren, zelfs niet met een speciale koptelefoon om omgevingsgeluiden drastisch te verminderen. Het is een geluk geweest dat ik mijn werk ook thuis kan doen en vergaderingen vanachter mijn laptop kan bijwonen. Maar het is ook eenzaam en een werkdag duurt lang zonder een praatje of overleg met een collega bij de koffieautomaat. Ik heb gewoon een rustige omgeving nodig. Drukke, veel stemmen; het is echt niet te doen. Ik word gek van de ruis in mijn hoofd. Feestjes, kroegen, grote gezelschappen...' Hij schudde zijn hoofd. 'Allemaal geen optie meer.'

Doof. Ezra was zonder deze techniek praktisch doof. Hij sprak gewoon en ze begreep ook wel dat hij dat kon omdat hij tot een jaar geleden normaal had gehoord en gesproken. 'Daarom reageerde je zo,' zei ze. 'In het park en net hier toen je wegliep uit de slaapkamer. Je hoorde me niet of niet goed genoeg.' Op het moment dat de woorden haar mond uit waren, wilde ze het liefst in elkaar krimpen. Hij vertelde over een enorm ingrijpende gebeurtenis uit zijn leven met

grote gevolgen, zowel op lichamelijk vlak als in zijn privéleven, en zij bekritiseerde hem omdat hij haar niet had gehoord. Misschien niet met zo veel woorden, maar ze impliceerde het misschien wel min of meer. Lekker bot ook, de Leeuw. 'Sorry, dat bedoel...'

'Je hoeft geen sorry te zeggen,' onderbrak hij haar. 'Maar het klopt. Ik hoor niet alles en ik heb vaak niet in de gaten of iemand het tegen mij of tegen iemand anders heeft. Leven met een CI is best vermoeiend, tenminste; dat is mijn mening. Ik ben er na een jaar nog niet volledig aan gewend. Het is niet alleen de acceptatie van het niet meer kunnen horen zoals vroeger, maar ook hoe mijn omgeving met me omgaat. Ik ben vrienden verloren, maar heb er ook andere vrienden, lotgenoten bijvoorbeeld, voor terug gekregen. Mijn leven bestaat uit voor en na de meningitis. Daarvoor had ik alles, daarna voelde het als niets. Tot ik me realiseerde dat ik het ook níét had kunnen overleven. Dat ik ook dankbaar kon zijn voor wat ik wél had.' Hij haalde zijn schouders op. 'Maar goed, dat is dus een stukje van dat acceptatieproces en dat is een hobbelig pad.'

Alsof Bink in de gaten had dat zijn baasje hem nodig had, stond de hond zacht piepend naast hem en wreef zijn kop tegen zijn broekspijp. Ezra keek naar beneden en legde zijn hand op de kop van zijn hond om hem achter zijn oren te kriebelen. 'En Bink. Het was mijn hond die me uit de depressie haalde nadat mijn vriendin de stekker uit onze relatie trok na alles wat er met me was gebeurd. Bink was de reden om naar buiten te moeten, om niet te gaan zitten kniezen in mijn appartement. Hij accepteert me zoals ik ben.'

'Ezra, je bent van binnen nog steeds dezelfde persoon,' zei ze en klopte op de rand van het bed. Hij leek even te aarzelen, maar haalde toen toch zijn handen uit zijn broekzakken en kwam naast haar zitten. Zijn billen raakten haar bovenbenen en ze voelde geen enkele behoefte om opzij te schuiven. 'En als mensen dat anders zien, dan hebben ze nooit goed naar je gekeken of geluisterd. Dan zijn ze je liefde of vriendschap niet waard.'

Hij snoof, met zijn ogen strak op haar gericht. Inmiddels begreep ze dat hij dat ook deed omdat hij dan kon zien wat ze zei, mogelijk met haar gezichtsuitdrukking erbij.

'Ik meen het. Het is ontzettend kortzichtig om niet meer met je om te gaan omdat je grote gezelschappen mijdt. Er is zo veel dat je met minder mensen om je heen wél kunt doen. Het maakt jou geen minder goede vriend als je niet tot 's

ochtends vroeg dronken in een stampvolle kroeg hangt of wanneer je een drukke verjaardag aan je voorbij laat gaan.' Ze vond het doodeng hoe hij zou reageren, maar ze ging er toch voor. Met in haar achterhoofd het moment daarstraks in het park waarbij zijn handen op haar bovenbenen hadden gelegen, legde ze haar hand op zijn been. Zijn ogen gingen er naartoe en vlogen vervolgens terug naar haar gezicht. Ze voelde dat ze bloosde, maar haalde haar hand niet weg. 'Mijn vader kreeg een hersenbloeding toen ik negen was. Hij is er best goed uitgekomen, maar ook voor hem zijn grote gezelschappen en drukte geen match. Ook al waren er daarna geen uitjes meer naar overvolle pretparken, sint- en kerstvieringen met veel mensen of drukke verjaardagen; ik heb nooit het gevoel gehad dat ik als kind iets tekort ben gekomen. Natuurlijk waren dat dingen die ik ook alleen met mijn moeder had kunnen doen, maar daar heb ik eigenlijk nooit over nagedacht. Ik miste het niet. We deden als gezin andere dingen.' Ze was door blijven praten terwijl Ezra zijn hand over de hare had gelegd. Zijn duim lag onder haar handpalm en streelde haar daar zo zacht met de top van zijn duim dat het haar ondanks de ontvelde huid geen pijn deed. Het was een ongelooflijk fijn en intiem gevoel en ze durfde zich niet te bewegen uit angst dat hij ermee zou ophouden.

'Wil je...?' Hij haperde, keek een paar tellen naar hun handen en toen pas weer op. 'Ik bedoel... wacht er thuis iemand op je?' Er verscheen een verschrikte blik in zijn ogen, mogelijk omdat hij zich realiseerde dat ze wellicht niet single was. 'Want ik kan ook de auto van mijn ouders lenen en je naar huis brengen, dat is geen...'

Evelien klemde haar hand om zijn duim heen. Ze had er wel een beetje pijn voor over, als hij zijn hand maar niet terugtrok. 'Niemand. Mijn ex heeft het een paar maanden geleden uitgemaakt en mijn ouders zijn bij familie in Zweden.'

De schrik in zijn ogen maakte plaats voor de warmte van een glimlach. En toen zijn mond daaraan meedeed, lichtte zijn hele gezicht op een manier op waar zij het warm van kreeg. 'Wil je blijven eten? Als je van Surinaams houdt, tenminste.'

'Dat kan toch niet zo...' begon ze haar protest.

Ezra legde een vinger van zijn vrije hand tegen haar lippen en zijn ogen stonden nu plagerig. 'Bij ons wel. Lust je saotosoep, roti kip en Surinaamse nasi met ei en garnalen? Mijn moeder kookt altijd voor een heel weeshuis. Ik vind het niet erg dat ze me straks naar huis stuurt met een tas vol bakjes zodat ik de rest van de

week niet hoeft te koken, maar ik heb liever minder restjes in mijn koelkast de komende dagen en jou er vandaag bij aan tafel.'

Ze beet op haar lip en voelde zich verlegen worden onder zijn blik. 'Graag.'

Het had ongemakkelijk moeten zijn, zittend aan de eettafel van Ezra's ouders en in een soort kring elkaars handen vasthoudend terwijl Errol Mijns voor aanvang van het kerstdiner een gebed uitsprak. Evelien had tijdens het bidden stiekem naar Ezra gegluurd. De kriebels die ze al had sinds hun kennismaking, hoe onconventioneel dan ook, hadden zich uitgebreid tot een klauwen warmte als ze naar hem keek of aan hem dacht. Ze kon alleen maar hopen dat hij haar net zo leuk vond als zij hem én dat haar woorden waren aangekomen bij hem.

Ezra had zijn ogen gesloten gehouden tijdens het gebed van zijn vader, zijn negentienjarige en nog thuiswonende broer Carl had met een brede grijns naar haar geknipoogd, wat een nieuwe vlag van extreme roodheid in haar gezicht omhoog had gebracht. Er was nog een oudere broer Greg, die getrouwd was en twee kinderen had, maar die was met zijn gezin op Eerste Kerstdag komen eten om de drukte te spreiden.

De pijn was uit te houden geweest dankzij de sterke pijnstillers en de goede zorgen van Ezra's vader, maar na de koffie met kersttulband was ze behoorlijk ingekakt. Blijkbaar was ze witter geworden dan het sneeuwkleed onder de kerstboom waarop Bink was gaan liggen en dus had Ezra haar in de auto van zijn ouders gezet en naar huis gebracht. Nu stonden ze dus voor de deur van haar appartementencomplex en had ze geen idee wat ze moest doen om het afscheid uit te stellen.

Ezra schraapte zijn keel alsof hij iets wilde zeggen, maar hij bedacht zich zo te zien en stapte uit de auto. Er viel niets van zijn gezicht af te lezen toen hij om de voorkant heenliep en het portier aan haar kant opende. 'Woon je op de benedenverdieping?'

Ze schudde haar hoofd en nam zijn uitgestoken hand aan. Nadat hij het portier had dichtgegooid, haalde hij Bink van de achterbank en nam de riem in zijn andere hand. Het piepje van de vergrendeling klonk achter haar. Met haar vrije hand viste ze haar sleutelbos uit haar broekzak. Ze voelde zich opgelaten en door de mangel getrokken tegelijk. Geen gouden combi.

'Bink en ik brengen je even boven en dan ga ik weer zodat jij kunt rusten, goed?'

Nu knikte ze, uitgeblust. Het was maar goed dat ze pas morgenmiddag een paar uurtjes hoefde te werken en ze niet de verwachting had dat het storm ging lopen de dag na kerst, waar iedereen zich ongetwijfeld ramvol had gegeten.

Ezra liep met haar mee tot ze voor haar voordeur op tweehoog stonden. Bink keek piepend van de een naar de ander alsof ook hij merkte dat er afscheid moest worden genomen. Ezra schraapte opnieuw zijn keel. 'Nou, dat was een...'

Evelien deed met de huissleutel al paraat moedig een stap dichterbij en ging, al protesteerden haar rug en achterste hevig, op haar tenen staan. Zonder te diep na te denken drukte ze een zoen op zijn wang. 'Dank je wel,' zei ze toen verlegen en deed weer een stap naar achteren. 'Voor je hulp en het eten bij je ouders enzo.'

Hij staaarde naar haar. Uit de blik in zijn donkere ogen viel niet op te maken wat er op dit moment in hem omging. Had hij het niet goed gehoord en moest ze herhalen wat ze net had gezegd? De voordeur openen en hopen dat hij zijn telefoonnummer gaf voor ze diezelfde deur weer sloot? En dan niet om contact met hem op te nemen als er toch meer met haar aan de hand was dan zijn vader vanmiddag had vastgesteld...

Zijn hand, die ze niet had zien aankomen, beroerde haar kaak. Langzaam schoof hij met zijn vingers een lok haar achter haar oor en liet daarna zijn duim tegen haar wang liggen. 'Ik wil je graag nog een keer zien,' zei hij heser dan ze hem tot nu toe had gehoord. 'En eigenlijk wil ik je helemaal de kans niet geven om daar goed over na te denken, maar dat ga ik wel doen. Want ik ben een totaalpakket.' Zijn ene mondhoek ging iets omhoog. 'Eentje waarmee je niet naar de kroeg of gezellige feestjes kunt en eentje met een hond die je de boom injaagt. Ik vind je leuk, Evelien de Leeuw. Zo leuk dat ik je nu wel durf te bekennen dat ik afgeleid was in het park omdat ik je zag lopen en Bink daardoor zijn kans schoon zag om me te ontglippen.'

Werd hij nu rood? Bij haar zag je dat altijd direct met haar lichte huid en blonde haar, maar bij hem was het behoorlijk gissen. Zeker met het weinige licht voor haar deur. Ze stapte met behoorlijk wat meer zelfvertrouwen opnieuw naar voren, tot de punten van haar laarsjes de neuzen van zijn zwarte sneakers raakten. 'Alles of niets, hm?'

Zijn andere mondhoek ging ook omhoog. De riem van Bink viel op de grond. Hier in het krappe halletje kon de hond toch niet veel kwaad doen. Het volgende moment legde Ezra zijn handen voorzichtig om haar middel. Morgen ga ik op dieet, echt waar. En zodra ik me weer een beetje kan bewegen, ga ik meer doen met mijn sportschoolabonnement dan alleen een automatische maandelijkse betaling. 'Altijd.'

Zijn hoofd kwam naar beneden en naast zijn ogen zag ze lachrimpeltjes. Ze legde haar handen tegen zijn borst. Die sportschool had zo te voelen voor hem geen toegevoegde waarde, maar dat had ze eigenlijk al geweten toen hij haar in het park en naar de auto had gedragen.

'Mag ik je zoenen?'

Er klonk een plof naast hun voeten. Ze keek even naar beneden en onderdrukte een lach omdat ze zag dat Bink was gaan liggen, met zijn kop op zijn poten. De hond liet een lange zucht horen, alsof hij had begrepen dat het wel even kon duren voor het baasje weer met hem naar buiten ging. De pijn en vermoeidheid die ze voelde schoof ze resoluut aan de kant. Nu had ze belangrijkere dingen te doen. Deze bijzondere man kussen, bijvoorbeeld. 'Bink vindt van wel.'

Ook Ezra keek kort naar de vloer voor hij haar weer aankeek. Met twinkelende lichtjes in zijn ogen. 'Jij ook?' Zijn handen kropen naar haar rug.

Ze knikte, met een glimlach die waarschijnlijk genoeg energie kon opwekken om de lampjes in haar kerstboom te laten branden zonder de stekker in het stopcontact te doen. 'Ezra?'

'Hm?' Zijn mond hing al zo dicht boven die van haar dat ze zijn warme adem op haar bovenlip voelde.

'Ik wil het totaalpakket. En naar ik verwacht niet alleen met kerst.'

Hij lachte zacht, haar mond al beroerend. Kriebels van verliefdheid maakten haar bijna dronken zonder ook maar een druppel alcohol in haar bloed. 'Dan kan ik maar beter mijn best doen.'

----Einde----